

Čís. 2783.

Zákon nevyžaduje pro opověď odvolání (§ 469 tr. ř.) užití určitých výrazů, stačí, když vůle stěžovatele, použití opravného prostředku odvolání vůbec dojde jasného vyjádření.

(Rozh. ze dne 14. května 1927, Zm II 139/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmatečné stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Rozhodnutím krajského soudu v Jihlavě jako soudu odvolacího ze dne 9. prosince 1926, jímž bylo odvolání obžalované do rozsudku okresního soudu ve Velkém Meziříčí ze dne 25. října 1926 odmítnuto jako opožděné, byl porušen zákon v ustanovení Šu 469 tr. ř., rozhodnutí to se zrušuje a krajskému soudu v Jihlavě jako soudu odvolacímu se ukládá, by o odvolání tom podle §§ 469 a násl. tr. ř. znovu jednal a rozhodl.

Důvody:

Obžalovaná byla rozsudkem okresního soudu ve Velkém Meziříčí ze dne 25. října 1926 uznána vinnou přestupkem podle Šu 460 tr. zák. Podle protokolu o hlavním přelíčení prohlásila obžalovaná, po poučení o opravných prostředcích, »že podá odvolání a že to musí jíti do Brna, nikoliv do Jihlavy.« Na to znovu poučena o rozsahu a způsobu uplatnění opravných prostředků, žádá »o opis rozsudku.« Když okresní soud doručil odsouzené opis rozsudku, podala tato obhájcem Dr. V-ou v osmidenáctidenní lhůtě od doručení opisu rozsudku provedení odvolání co do viny, co do výše trestu a nepřiznání podmíněného odkladu výkonu trestu. Krajský jako odvolací soud v Jihlavě nepovažoval ono protokolování za dosti jasné, zdali totiž obžalovaná odvolání »ohlásila«, či zda pouze prohlásila, že »míní« odvolání ohlásiti, a vyžádal si v tom směru od okresního soudu zprávu. Okresní soud potvrdil, že se obžalovaná přes vysvětlení, nedávajíc ani v rozčilení pozor na to, co jí soudce říkal, vyjádřila pouze tak, jak bylo protokolováno. Na to odvolací soud rozsudkem z 9. prosince 1926 odmítl odvolání podle Šu 469 tr. ř. jako opožděné, postaviv se, jak z důvodů a z onoho doplnění vysvítá, na stanovisko, že prohlášení obžalované nelze považovati za skutečně se stavší odvolání, nýbrž pouze za projev vůle, že tak teprve učiniti míní. Poněvadž pak včas, totiž ve třídenní lhůtě od vynesení rozsudku neučinila to, co prohlásila, že učiniti míní, není to ohlášení odvolání. Tímto rozhodnutím krajského soudu v Jihlavě jako soudu odvolacího — jež bylo nesprávně vydáno ve formě rozsudku místo správně usnesení — byl porušen zákon. Neprávem odpírá rozhodnutí to prohlášení obžalované po vyhlášení rozsudku učiněnému povahu opovědi odvolání. Zákon nevyžaduje pro opověď odvolání užití určitých výrazů, stačí, když vůle stěžovatele, použití opravného prostředku odvolání vůbec dojde jasného vyjádření; to se v souzeném případě stalo jasným prohlášením obžalované, že podá odvolání, že to musí jíti do Brna a ne do Jihlavy, jakož i tím, že obžalovaná po dalším vysvětlení soudcově požádala za opis rozsudku. Výklad,

který prohlášení obžalované dává soud odvolací, jest snad správným mluvnickým rozbořem užitého slova, jehož lze užití při výkladu zákona, jež však sotva jest na místě při výkladu projevu obyčejného venkovského lidu, ke kterému náleží obžalovaná a jest tím méně na místě, když — jak zjištěno — obžalovaná projev ten učinila v rozčilení, neuvědomujíc si patrně rozdíl formy času přítomného a budoucího. Bylo proto podle §§ 33, 479 a 292 tr. ř. o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona uznati právem, jak se stalo.

Čís. 2784.

Při krádeži ze zvyku (§ 176 I tr. zák.) jest použití trestu § 179 tr. zák. i když tu není žádné jiné okolnosti, jež činí skutek zločinem.

Práva soudu kvalifikovati čin jinak než obžaloba (§ 262 tr. ř.) předpokládá, že trestný čin, jež soud ve skutku spatřuje, nenáleží k příslušnosti porotního soudu.

Pro zločinnou kvalifikaci (§ 176 II a) tr. zák.) nezáleží na tom, že cena věci před válkou nepřevyšovala nynějších 50 Kč.

(Rozh. ze dne 16. května 1927, Zm II 39/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 18. prosince 1926, jímž byl obžalovaný uznán vinným zločinem krádeže podle §§ 171, 176 I tr. zák., a nikoliv podle §§ 171, 176 II a) tr. zák., jak zněla obžaloba, a za to ve smyslu §u 6 zák. ze dne 22. prosince 1921, čís. 471 sb. z. a n. podle §u 178 tr. zák. za použití §u 55 tr. zák. odsouzen do těžkého žaláře na dva (2) měsíce, zostřeného a doplněného postem týdně, zrušil napadený rozsudek ve výroku o právní kvalifikaci činu, o trestu a výrocích s ním souvisejících jako zmatečný a uznal ve věci samé obžalovaného vinným, že, byv pro krádež vícekrát trestán, odňal dne 16. července 1926 v N. Č. pro svůj užitek cizí movité věci a to pár nízkých polobotek a pár černých punčoch v ceně 114 Kč z držení a bez přivolení Julie V-ové, čímž spáchal zločin krádeže podle §ů 171, 176 II a) tr. zák. a odsoudil ho za to podle §u 178 tr. zák. s použitím §u 6 zák. ze dne 22. prosince 1921, čís. 471 sb. z. a n. a §u 55 tr. zák. do těžkého žaláře na tři (3) měsíce, zostřeného a doplněného jedním postem každých 14 dní.

Důvody:

Zmateční stížnost dovolává se číselně důvodů zmatečnosti čís. 5, 8, 9 a) — správně 10 — a 11 §u 281 tr. ř. Dlužno jí přiznati oprávnění, pokud namítá, že rozsudek překročuje obžalobu (čís. 8 §u 281 tr. ř.) a že žalobní skutek byl nesprávným výkladem zákona podřaděn pod předpis trestního zákona, který se k němu nevztahuje (čís. 10 §u 281 tr. ř.). Obžaloba proti obžalovanému zněla na zločin krádeže podle §§ 171, 176 II a) tr. zák., spáchaný tím, že obžalovaný dne 16. července 1926 v N. Č. byv pro krádež vícekrát trestán, odňal pro svůj užitek cizí movité věci, totiž pár polobotek a pár punčoch v ceně 114 Kč z držení